

<<<

FERRAN SENDRA

El tenor albanès i la soprano russa desprenen **una química especial,** tot i que només han coincidit abans a Viena

L'obra és un gran 'flashback' i l'aspecte ombrívol d'un **cementiri és ideal** per a l'últim acte i per al pròleg

història d'amor de la parella més famosa de Verona. Lawless la situa en un espai mortuori. Pareds plenes de làpides emmarquen una escenografia on entren i surten diferents elements. L'aspecte ombrívol d'un cementiri és ideal per a l'últim acte i també per al pròleg. «L'òpera comen-

ça amb el funeral de Romeu i Julieta. La història s'explica a manera de *flashback*», comenta Lawless, admirador de Gounod i de la seva sàvia barreja d'estils. «La seva obra comença com una òpera còmica i a mesura que avança es torna més fosca i seriosa». Els contrastos entre el conflicte polític i personal de l'obra, els aspectes més còmics i els tràgics, s'intenten reflectir en escena.

EL 'BREXIT' I TRUMP // Romeu i Julieta són víctimes d'una situació, d'un món dividit entre famílies rivals. «Aquesta divisió segueix present avui. Quan muntava l'òpera es va votar el *brexit*, que està causant un terrible conflicte. I després l'elecció de Donald Trump ha creat més divisió. Ho he volgut ressaltar a la producció», sosté el creador britànic. D'aquí ve l'el seu interès per situar l'òpera en un marc més ampli que el de les famílies de Verona. «Hi ha molt d'odi a Anglaterra en aquests moments. El nostre deure com a artistes és fer al revés que els polítics. Utilitzar l'art com a antídote a la política», afirma Lawless, marcat per la seva vida a Irlanda del Nord. «Vaig treballar a Belfast. Quan sortia al carrer sempre hi havia soldats amb metralletes. Per sort allà la gent es va adonar que amb la violència seria impossible canviar res i només perpetuaria una espiral letal». ≡

Pires i Cambra salven la nit

CRÒNICA Es van lluir al costat d'una grisa OBC amb un concert per a dos pianos de Mozart

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Era una vetllada rica en contrastos. Potser massa perquè tot funcionés amb precisió. No és difícil imaginar-se la complexitat de la preparació d'un programa com el d'aquest cap de setmana a l'Auditori amb conceptes tan diferents. El salt de l'estrena de la tecnològica *Deus ex machina* de Ferran Cruixent a la imponent *Simfonia, núm. 1* de Johannes Brahms, passant pel *Concert per a dos pianos i orquestra, núm. 10* de Wolfgang Amadeus Mozart amb la mítica Maria João Pires i l'ascendent Ignasi Cambra com a solistes, era massa gran. I va ser que els resultats no van passar, pel que fa a la formació dirigida per Kazushi Ono, de discrets, amb una evident falta d'ajustos que va perjudicar els resultats del conjunt.

El poderós desplegament sonor de l'obra de Cruixent va requerir tot el bloc orquestral, a més dels arxius d'àudio MP3 preparats pel compositor i descarregats als mòbils dels músics per ser utilitzats en el concert com una forma d'interacció. Sons com el del codi morse, el batec de 60 pulsacions per minut i la melodia d'un despertador es barregen amb el dels instruments i creen efectes i sensacions que mostren la dependència humana de la tecnologia. Un repetitiu minimalisme no va restar interès a aquesta innovadora immersió en el *cybergsinging* (cibercant), usat per primera vegada per l'autor a *Cyborg*, obra amb què va obrir una tetralogia que es tanca ara amb el prometedori debut de Cruixent amb l'OBC.

El plat fort era l'actuació de Pires (abans d'actuar al maig amb l'Orquestra de París i de tornar a fer-ho el febrer del 2018 amb els *Nocturns* de Frédéric Chopin amb Ibercamera) acompanyada per Cambra. El pianista barcelo-

ní forma part del seu projecte *Partitura*, que promociona nous talents. La seva actuació al costat de l'excel·lent intèrpret en el concert mozartian va ser un joc de complicitats.

BON GUST DE BOCA // El resultat de la conjunció, amb la prodigiosa portuguesa com a veu cantant, va resultar correcte. Ella va exhibir una sensibilitat de lluminós so, directe i sense artificis, i va intentar sempre buscar generosament l'equilibri amb el seu deixeble. Cambra va resoldre amb correcció el seu rol, i això ja és molt, perquè és difícil equiparar-se a una artista tan gran. El ti-

JULIO CARBÓ

►► Maria João Pires, a l'Auditori.

Cruixent va sorprendre el públic de l'Auditori amb el desplegament sonor de la seva tecnològica 'Deus ex machina'

morat acompanyament de l'OBC, que intentava no pertorbar el diàleg entre els solistes, va minvar una mica el resultat. Les afectuoses aclamacions del públic als intèrprets van deixar un bon gust de boca abans que els pianistes oferissin un bis amb el primer moviment de la *Sonata per a piano a quatre mans K381* de Mozart.

La recreació de la simfonia de Brahms, un dels eixos de l'actuació d'Ono sobre l'orquestra, va resultar menys estimulante que en altres ocasions. La força del rerefons èpic de l'obra es va manifestar sobretot al final, que és on l'OBC va mostrar totes les seves qualitats. ≡